

Arrest

nr. 115 902 van 18 december 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 25 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 september 2013 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 november 2013.

Gelet op de beschikking van 2 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. GOETSCHALCKX loco advocaat J. DE MEESTER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Gegrondheid van het beroep

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat (i) aan zijn asielrelaas geen of slechts weinig geloof kan worden gehecht en (ii) hij hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat hij zich niet elders in Nepal zou kunnen vestigen om zijn beweerdde problemen met leden van de Madhesi Janatantrik partij te ontlopen. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt. De Raad stelt vast dat de beweerdde problemen van verzoeker met leden van de Madhesi Janatantrik partij van louter lokale aard zijn. Er is voor hem derhalve een intern hervestigingsalternatief in een ander deel van zijn land van herkomst voor handen. Verzoeker spreekt dit thans in zijn verzoekschrift op zeer algemene wijze tegen. Hij stelt dat hij (als aanhanger van het hindoeïsme) een doelwit vormt voor de Madhesi Janatantrik partij die hem bij zijn terugkeer zullen opsporen, doch brengt geen concrete, objectieve argumenten aan die aantonen dat een hervestiging in een ander deel van zijn land niet redelijk mogelijk is. Tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal beweerde verzoeker dat de Madhesi Janatantrik partij zijn vader en diens gezin drie maanden de tijd gaf om 400.000 Nepalese roepies te betalen en dat indien zij dit niet zouden doen, zij terug naar de bergen moesten of anders vermoord zouden worden en hen iets zou worden aangedaan. Hij verklaarde ook/tegelijktijd dat de Madhesi Janatantrik partij enkel in de Terai-regio actief is en niet daarbuiten, waardoor hij bij een verhuis naar een regio buiten de Terai-zone, bijvoorbeeld naar Kathmandu of het Tanahu district waar hun gezin voor hun verhuis naar de Terai tien jaar probleemloos woonde en leefde, niet langer problemen zou kennen. Hij repte, in tegenstelling tot thans (de blote beweringen) in zijn verzoekschrift, met geen woord over het feit dat de Madhesi Janatantrik partij hem elders in Nepal buiten de Terai-regio zou opsporen, doch stelde louter dat hij niet over voldoende financiële middelen beschikte -hij beschikte klaarblijkelijk wel over de nodige financiële middelen om zijn reis naar Europa, waarvoor hij 600.000 Nepalese roepies zou hebben betaald (een pak meer nog dus dan de 400.000 die hun gezin aan de Madhesi Janatantrik partij moest, doch niet kon betalen)- om zich buiten de Terai-zone te vestigen, wat, zo wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld, een louter economisch motief is dat als dusdanig geen verband houdt met de criteria van het Vluchtelingenverdrag, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Verzoekers huidig betoog in zijn verzoekschrift is, gelet op zijn eerdere verklaringen, dan ook niet ernstig en betreft hoe dan ook niets meer dan een blote bewering. Uit niets blijkt dan ook en hijzelf toont het tegendeel geenszins in concreto aan, noch maakt hij dit enigszins aannemelijk, dat voor verzoeker a priori in Nepal een intern vluchtalternatief uit te sluiten valt.

Uit niets blijkt, en verzoeker brengt geen informatie aan waaruit dit zou kunnen blijken, dat er in verzoekers land van herkomst Nepal een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet aan de gang is.

Daargelaten de geloofwaardigheid van het relaas, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

De als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde documenten, stukken aangaande verzoekers inburgerings- en arbeidsactiviteiten in België, hebben geen van allen betrekking op verzoekers land van herkomst Nepal en/of de problemen die hij aldaar zou hebben gekend. Ze wijzigen derhalve niets aan en vermogen op generlei wijze afbreuk doen aan hetgeen voorafgaat.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat de verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 29 oktober 2013 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij dat zij niet akkoord kan gaan met de beschikking en volhardt zij in haar aanvraag. Daar de verzoekende partij ter terechtzitting slechts stelt te verwijzen naar het verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

2. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. K. VERHEYDEN,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS